

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 585/2023-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Lukášom Kovaničom, Kmeťova 24, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co 240/2019 z 28. januára 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 2/2021 z 30. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 240/2019 z 28. januára 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 9 Cdo 2/2021 z 30. januára 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 18/2018 sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala proti sťažovateľke zaplatenia sumy 17 134 eur s príslušenstvom (regresného nároku na náhradu poistného plnenia), ktorú za ňu ako poisťovateľ vyplatila v prospech poškodenej zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla pri dopravnej nehode zavinenej sťažovateľkou ako vodičom osobného motorového vozidla pod vplyvom alkoholu.

3. Rozsudkom č. k. 10 C 18/2018 z 20. júna 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobkyni požadovanú sumu 17 134 eur spolu s príslušenstvom a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3.1. V odôvodnení sa vyjadril k námietke premlčania vznesenej sťažovateľkou, ktorú považoval za nedôvodnú s poukazom na § 12 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“), keďže odo dňa úhrady poistného plnenia poškodenej do podania žaloby na súde neuplynula doba troch rokov. Zdôraznil, že nárok na náhradu poistného plnenia nie je nárokom na náhradu škody, pri ktorom by bol súd aj bez návrhu povinný v zmysle § 450 Občianskeho zákonníka skúmať dôvody hodné osobitného zreteľa pre zníženie náhrady škody. V prípade regresného nároku na náhradu poistného plnenia ide o osobitný originárny nárok poisťovateľa podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z., čo znamená, že súd nemôže uplatniť moderačné právo. Dodal, že vzťah medzi sporovými stranami nie je spotrebiteľským vzťahom, keďže predmetom konania nie je nárok vyplývajúci z poistnej zmluvy, ale zákonný nárok, ktorý poisťovateľovi vznikne v dôsledku zákonom predpokladaného konania škodcu. Žalobkyňa preukázala podmienky uplatnenia náhrady vyplateného poistného plnenia, pretože vznik škody v príčinnej súvislosti s vedením motorového vozidla pod vplyvom návykovej látky bol preukázaný právoplatným trestným rozsudkom, ktorého výrokom o vine je súd v civilnom súdnom konaní viazaný v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Súd zaujal stanovisko aj k tvrdeniu sťažovateľky o nedodržaní ustanovení o sudcovskej koncentrácii konania, pričom v tomto smere uviedol, že uplatnenie sudcovskej koncentrácie podľa § 153 CSP je možnosťou súdu, a v danom prípade nevidel dôvod neprihliadnuť na skutkové tvrdenia oboch sporových strán prednesené na pojednávaní 5. marca 2019, teda v čase, keď ešte dokazovanie nebolo uznesením ukončené podľa § 182 CSP.

4. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a žalobkyni priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so skutkovými zisteniami a právnym záverom okresného súdu, podľa ktorého má žalobkyňa voči sťažovateľke nárok na regresnú náhradu v zmysle § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. vo výške priznanej prvoinštančným rozsudkom, teda v rozsahu poskytnutého poistného plnenia poškodenej, pričom tento nárok premlčaný nie je.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

6.1. Vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľky o deficite rozsudku odvolacieho súdu spočívajúcom v jeho nedostatočnom odôvodnení. V spojení s rozsudkom okresného súdu poskytuje rozsudok odvolacieho súdu dostatočné odpovede na rozhodné otázky pri posudzovaní vecnej (ne)opodstatnenosti podanej žaloby i uplatneného odvolania sťažovateľky, pričom reaguje na všetky podstatné odvolacie námietky týkajúce sa premlčania, primeranosti regresnej náhrady, preukázania zákonnej cesie a sudcovskej koncentrácie. V súvislosti s namietaným porušením

zásady sudcovskej koncentrácie dovolací súd odkázal na argumentáciu súdu prvej inštancie, ktorý, realizujúc jeho diskrečnú právomoc, povolil žalobkyni predložiť dôkaz na svoje tvrdenia, preto na taký prostriedok treba hľadieť ako na predložený včas. Namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP tak dovolací súd nezistil.

6.2. Pokiaľ ide dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd skonštatoval, že sťažovateľka neopodstatnene namietala nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi. V súvislosti s prvou otázkou primeranosti regresnej náhrady požadovanej žalobkyňou (i) poukázal na závery rozhodnutia č. R 64/2020 zdôrazňujúc, že s ohľadom na osobitnú povahu osobitného nároku poisťovateľa nie sú súdy oprávnené v konaní o náhradu poistného plnenia podľa § 12 zákona č. 381/2001 Z. z. znížiť výšku požadovanej regresnej náhrady, aplikujúc zásadu primeranosti či iné kritériá, ktoré právna norma neobsahuje. Dodal, že nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 377/2018, na ktorý sťažovateľka odkazuje, sa týkal aplikácie § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 423/1991 Zb., ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 423/1991 Zb.“), pričom išlo o prípad, keď v budúcnosti malo ešte dôjsť k zvyšovaniu výšky regresnej náhrady. K dovolacej námietke nesprávneho určenia začiatku plynutia premlčacej doby (ii) najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka nevymedzila otázku, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť, ale iba tvrdila, že sa konajúce súdy s touto otázkou nevysporiadali. Oba súdy sa však k tejto výhrade relevantne vyhradili. Poznamenal, že sťažovateľka pri formulovaní jej právneho názoru vychádza z iného skutkového stavu ako konajúce súdy a nerozlišuje poistný vzťah z povinného zmluvného poistenia a z havarijného poistenia ani zákonnú cesiu z poškodenej na jej poisťovateľa ([REDACTED]).

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti atakuje napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu a po rekapitulácii skutkového stavu namieta, že:

a) konajúce súdy sa v súvislosti s namietanou neprimeranou výškou požadovaného regresného nároku uspokojili len s jediným kritériom, ktorým bola skutočnosť, že sťažovateľka viedla motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu. Iba táto okolnosť však nemôže byť dôvodom na prijatie záveru, že primeranou je plná regresná náhrada, tak ako to arbitrárne a v rozpore s ustálenými právnymi názormi ústavného súdu konštatovali súdy oboch inštancií. Okresný súd pritom odmietol sťažovateľku vypočítať k okolnostiam nehody z dôvodu, že pre základ uplatneného nároku a jeho výšku nemajú význam, avšak odvolací súd okolnosti spôsobenej škody považoval za relevantné pre výšku požadovanej náhrady. Sťažovateľke sa k nim však neumožnil vyjadriť. Za ústavne neakceptovateľný považuje aj názor, že jediným oprávneným subjektom na určenie výšky regresnej náhrady je poisťovateľ. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka odkazuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 377/2018 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 73/2019 a tvrdí, že hoci krajský súd akcentoval potrebu zohľadniť osobné, zárobkové a majetkové pomery sťažovateľky, ako aj okolnosti nehody ako dôvody na zníženie regresného nároku, tieto kritériá pri rozhodovaní vôbec neaplikoval;

- b) najvyšší súd sa odmietol zaoberať otázkou primeranosti (zníženia) regresnej náhrady konštatujúc, že toto právo má len poisťovateľ s odkazom na rozhodnutie sp. zn. R 64/2020, ktoré však bolo nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 90/2021 prekonané. V predmetnom náleze sa ústavný súd nestotožnil s argumentáciou, podľa ktorej jediným subjektom oprávneným určiť a prípadne znížiť výšku uplatňovaného nároku v zmysle § 12 zákona č. 381/2001 Z. z. je poisťovateľ, a nie súd. Aplikácia a interpretácia § 12 zákona č. 381/2001 Z. z. zo strany konajúcich súdov je preto podľa názoru sťažovateľky „*svojvoľná, ústavne nekonformná a neudržateľná*“;
- c) napadnuté rozhodnutia sú taktiež nedostatočne odôvodnené, keďže sťažovateľka od krajského súdu ani od najvyššieho súdu nedostala odpoveď na svoj podstatný argument týkajúci sa neprimeranosti regresnej náhrady a posúdenia jej zníženia súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu:

8. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

9. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka v ústavnej sťažnosti formuluje námietky, ktoré sa argumentačne významne prekrývajú s jej dovolacími námietkami [námietka týkajúca sa absencie náležitého odôvodnenia a nesprávneho právneho posúdenia otázky primeranosti regresného nároku]. Tieto však boli predmetom preskúmania najvyšším súdom z hľadiska posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Preto možno v tejto konkrétnej veci sťažovateľky dovolanie a rozhodovanie najvyššieho súdu o ňom vyhodnotiť ako účinný prostriedok nápravy v poslednom stupni a sťažovateľka mohla a mala možnosť hájiť svoje ústavné práva práve v dovolacom konaní najvyššieho súdu. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľky označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

10. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá na opätovné posúdenie jej obdobných argumentov uvedených v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu právomoc (porov. napr. I. ÚS 546/2022, I. ÚS 17/2023), pretože už boli predmetom posúdenia v dovolacom konaní iniciovanom sťažovateľkou, ktoré najvyšší súd zavŕšil vydaním napadnutého uznesenia.

11. Keďže sťažovateľka využila možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdila, že niektorá z jej dovolacích námietok nemohla byť v dovolacom konaní uplatnená), ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval neprípustnosť dovolania sťažovateľky, ktoré odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP. Ústavný súd sa preto s prihliadnutím na svoje postavenie ochrancu ústavnosti zameril pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti na posúdenie, či rozhodnutie o dovolaní sťažovateľky zo strany najvyššieho súdu nevybočilo z mantinelov ústavne konformného posúdenia jeho vlastnej právomoci.

13. Ústavný súd považuje za žiaduce v tejto súvislosti pripomenúť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevyklučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom jeho kontroly iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

14. Postup v súdnom konaní, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu, výklad iných než ústavných predpisov a ich aplikácia sú pri riešení konkrétnych prípadov záležitosťou všeobecných súdov. Ústavnému súdu preto neprislúcha posudzovať zákonnosť vydaných súdnych rozhodnutí za predpokladu, že nimi nebolo porušené ústavou zaručené právo či sloboda. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 70/08).

15. Po dôkladnom oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia ústavný súd nezistil pochybenie ústavnoprávnej intenzity.

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o ústavne nekonformnom výklade právnych noriem a nesprávnom právnom posúdení otázky primeranosti regresného nároku uplatneného žalobkyňou v zmysle § 12 zákona č. 381/2001 Z. z. Sťažovateľka je presvedčená, že súd rozhodujúci o nároku poisťovateľa je oprávnený (a povinný) posúdiť výšku požadovanej regresnej náhrady z hľadiska zásady proporcionality a súčasne jej dopad na osobné, majetkové a sociálne pomery toho, voči komu regresný postih smeruje.

17. Z dôvodov napadnutého uznesenia vyplýva, že dovolací súd sa s týmto názorom sťažovateľky nestotožnil, pričom odkázal na rozsudok č. k. 4 Obdo 84/2018 z 11. decembra 2019 (uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 64/2020), v zmysle záverov ktorého súdy nemôžu skúmať a pri rozhodovaní o regresnom nároku prihliadať na to, či výška sumy nároku uplatneného poisťovateľom voči poisťovníkovi, resp. poistenému v zmysle § 12 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. je v súlade so všeobecnou právnou zásadou proporcionality a neprieči sa zmyslu a účelu uvedeného zákona. Jediným oprávneným subjektom, ktorý môže určiť a prípadne znížiť výšku uplatňovaného nároku aj pod hornú hranicu takto uplatňovaného nároku, ktorou je úhrn poisťných plnení, je poisťovateľ (bod 19.6 napadnutého

uznesenia). V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že ústavná udržateľnosť uvedeného rozsudku, na ktorý v plnom rozsahu odkazuje najvyšší súd, bola predmetom posudzovania zo strany ústavného súdu, ktorý v uznesení č. k. IV. ÚS 281/2021 z 25. mája 2021 konštatoval, že finálny záver najvyššieho súdu o nemožnosti aplikovania sudcovského moderačného práva na regresnú náhradu poisťovateľa nie je možné označiť za svojvoľný (arbitráry), pričom najvyšším súdom poskytnutý výklad textu § 12 zákona č. 381/2001 Z. z. vychádzal tak z porovnania predchádzajúcej právnej úpravy a jeho súčasného znenia, ako aj z úmyslu zákonodarcu vyjadreného v dôvodovej správe.

18. V ustanovení § 12 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. je upravené postihové právo poisťovateľa voči poistníkovi, resp. poistenému ako tradičný a najdôležitejší právny prostriedok, pomocou ktorého sa sprítomňuje zodpovednosť za škodu v poistení. Predmetný nárok na náhradu poistného plnenia nemá charakter nároku na náhradu škody a vzniká vždy v nadväznosti na porušenie konkrétnych právnych povinností zo strany poisteného rôznej závažnosti. Zákon pritom dáva na úvahu poisťovateľa, či postih (regres) uplatní v plnej výške súm vyplatených poškodenému alebo len sčasti. Výška požadovanej náhrady poistného plnenia alebo jeho časti, na ktorú vznikne poisťovateľovi nárok, je pritom limitovaná iba požiadavkou vyplývajúcou z § 12 ods. 3 predmetného zákona, to znamená, že nesmie presahovať úhrn poistných plnení vyplatených poisťovateľom z dôvodu poistnej udalosti (bližšie pozri napr. Fekete, I. Komentár zákona č. 381/2001 Z. z. Zákon o povinnom zmluvnom poistení pri prevádzke motorového vozidla, dostupný na www.epi.sk).

19. Z napísaného tak vyplýva, že ak najvyšší súd zotrval pri riešení nastolenej otázky posúdenia primeranosti regresnej náhrady na právnom závere vyslovenom v jeho skoršej judikatúre (zmienený rozsudok sp. zn. R 64/2020), ktorého ústavná udržateľnosť bola navyše potvrdená aj ústavným súdom, nie je dôvodné ani v tomto prípade uvažovať o uplatnení kasačnej právomoci ústavného súdu. Pokiaľ ide o nález iného senátu ústavného súdu, konkrétne č. k. III. ÚS 90/2021 z 30. novembra 2021, je potrebné súhlasiť so sťažovateľkou, že v ňom je prezentovaný odlišný názor, podľa ktorého nie je spravodlivý taký výklad § 12 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý by súdu neumožňoval preskúmať správnosť postupu poisťovateľa pri určení výšky regresnej náhrady. Samotný ústavný súd už viackrát judikoval, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Opakovane pritom zdôrazňuje, že odlišná rozhodovacia činnosť všeobecných súdov v identických, resp. obdobných prípadoch je bez toho, aby sa dala rozumne odôvodniť, nepochybne nežiaduca. Je preto prirodzené, že ústavný súd ako autor formulovaných právnych názorov ich má i sám ako orgán ochrany ústavnosti rešpektovať. Aj s ohľadom na dosiaľ uvedené považuje I. senát ústavného súdu predmetný záver obsiahnutý v náleze sp. zn. III. ÚS 90/2021 za ojedinelý, ktorý sa ani náznakom nevysporiadava a nereflektuje predchádzajúce judikatúrne závery najvyššieho súdu a ústavného súdu a k svojmu odklonu v tejto otázke neposkytuje žiadne vysvetlenie.

20. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky, že konajúce súdy boli povinné zohľadniť dopad uplatňovaného regresného nároku na jej osobné a majetkové pomery, je potrebné uviesť, že sťažovateľka v priebehu konania pred všeobecnými súdmi a rovnako v ústavnej sťažnosti ani len netvrdila, že svoje konkrétne pomery žalobkyni zdokladovala a že počas konania žiadala,

aby na ne bolo prihliadnuté v súvislosti s namietanou neprimeranou sumou regresnej náhrady, čo napokon aj konajúce súdy vo svojich rozsudkoch zhodne skonštatovali (bod 33 rozsudku okresného súdu a bod 70 rozsudku krajského súdu). Svoju argumentáciu totiž sťažovateľka zamerala na nesprávne posúdenie vznesenej námietky premlčania, otázky prechodu práva (zákonnej cesie), výšky škody spôsobenej na motorovom vozidle a nesprávne uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania. Ak sa sťažovateľka v ústavnej sťažnosti odvoláva na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 377/2018, je potrebné uviesť, že v danom prípade bol nárok poisťovateľa posudzovaný podľa predchádzajúcej právnej úpravy, konkrétne podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 423/1991 Zb., pričom ako správne poznamenal najvyšší súd, išlo o prípad, keď suma regresného nároku nebola ustálená a do budúca sa mala zvyšovať. V prípade sťažovateľky však všeobecné súdy na právny vzťah medzi stranami sporu aplikovali osobitný právny predpis, ktorým je zákon č. 381/2001 Z. z. (ako *lex specialis*), ktorý od 1. januára 2002 nahradil predmetnú vyhlášku a ktorý má vo vzťahu k všeobecnej právnej úprave Občianskeho zákonníka (ako *lex generalis*) pri použití prednosť.

21. Rovnako nie je na mieste ani námietka o nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia. Najvyšší súd totiž neponechal bez reakcie žiadnu zásadnú výhradu sťažovateľky uplatnenú v jej dovolaní a relevantne sa vyjadril predovšetkým k tvrdenému odklonu krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a judikatúry ústavného súdu pri posúdení otázky primeranosti regresnej náhrady žalobkyne (bod 19 napadnutého uznesenia). Nie je preto možné prisvedčiť argumentu sťažovateľky, že od najvyššieho súdu nedostala v tomto smere žiadnu odpoveď. Iba skutočnosť, že sťažovateľka má na kvalitu odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu odlišný názor, resp. že výsledok konania nezodpovedá jej predstavám, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie.

22. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľky, ktorými odôvodňovala existenciu vady zmätočnosti, ako aj nesprávnosť právneho posúdenia veci. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala ústavne nekonformný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone, preto záver o odmietnutí dovolania podľa § 447 písm. c) a f) CSP nepovažuje ústavný súd za ústavne neakceptovateľný či arbitrárny.

23. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez relevancie zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu